

stor Udstrækning som muligt vil benytte alle de nuværende Etablissementer, det skal i det hele taget være min Bestræbelse at gennemføre hele denne Garnisonsordning med den største Økonomi.

Spørgsmaalet angaaende Sygehusforholdene — der er jo Garnisonssygehuse i de fleste af de Byer, hvor der for Tiden er Garnison — maa ordnes ganske praktisk. Hvor der f. Eks. i Fremtiden findes en meget ringe Styrke, vil der ikke være megen Mening i at opretholde et Garnisonssygehus, der maa man antagelig kunne faa en Overenskomst med vedkommende By, saa at man kan spare Garnisonssygehus; men hvor der er større Styrker, Styrker af en lignende Størrelse som i Øjeblikket, er der ingen Grund til at gøre Forandring. Det nærmere med Hensyn til dette Spørgsmaal er endnu under Overvejelse.

Jeg gentager, hvad jeg begyndte med at udtale, at jeg ikke kan have noget imod, at der nedsættes et Udvalg, men at man faar en kort Udvalgsbehandling, idet det er umuligt at gennemføre Hærplanen, inden dette Lovforslag er behandlet færdigt.

Chr. Hansen: Der har været talt en Del baade af Ministeren og af Venstres og de Konservatives Ordførere om, at det var skrækkeligt, som Oppositionen havde baaret sig ad ved at bruge Grundlovens § 80 til at faa Forslaget tilbage til Rigsdagen. Men naar man erindrer, hvorledes Forslaget i Sommer kom frem og blev behandlet, synes jeg ikke, der er Spor af Grund til at blive indigneret. Vi fandt, da Lovforslaget kom frem, at det var et Forslag, der trængte til at undersøges nøje, og at det burde have været fremsat og behandlet i Militærkommissionen ligesom alle de andre Forslag. Det forholder sig ikke saaledes, at man har glemt at fremsætte det der, for saavel fra vor som fra radikal Side blev Ministerens Partifæller stadig spurgt om, hvor det Forslag blev af; der forelaa i Kommissionen et Forslag om Nedlægning af Fæstningen, og da man fra Venstres Side havde bygget Planerne om Forsvaret saaledes, at det meste af Hæren skulde flyttes til Jylland, maatte vi sige: Saa maa der jo blive adskillige Kaserner og lignende tilovers her; faar vi ikke et Forslag derom? Jeg personlig har et Par Gange fremsat den Henstilling, og jeg fik det Svar, at det var en Administrationssag.

Den højtærede Minister sagde her nu, at det forholdt sig med dette Forslag som med Socialdemokratiets og det radikale Venstres Forslag, der heller ikke havde

været til Behandling her, forinden de forelaa til anden Behandling. En saadan Sammenstilling er Ministeren ikke berettiget til at foretage, thi saavel Socialdemokraterne som de Radikale stillede deres Forslag som Ændringsforslag til de Forslag, Ministeren havde fremsat. Dette Forslag derimod har ikke gennemgaaet den regelmæssige Behandling; det kom frem en sen Aftenstund, en Tirsdag Aften Kl. 6½, blev behandlet om Onsdagen i Udvalget, og jeg for mit Vedkommende var med til at protestere, idet jeg udtalte, at jeg neppe troede, at Formanden vilde lade det komme til Behandling her i Tinget; om Torsdagen blev Betænkningen afgivet. Der blev altsaa protesteret

Formanden: Dette fremgik ikke af Betænkningen.

Chr. Hansen: Der har i alt Fald ikke været tilstrækkelig Tid til at undersøge dette Spørgsmaal. Der var derfor god Grund til at lade hele Sagen komme for igen, saaledes at den kunde blive behandlet, som den skulde og burde behandles. Der er saaledes ingen Grund til at være fornærmet paa Oppositionen. Jeg tænkte den Gang, det var en Forglemmelse af Forsvarsministeren, at Forslaget ikke var kommet frem, men efter de Oplysninger, der er kommet frem siden, forholder det sig jo ikke saaledes.

Personlig synes jeg, at dette Lovforslag er af meget stor Betydning. Jeg har den By, jeg lever i, kær, og jeg har mangfoldige Gange set, hvorledes man fra Militærets Side har hindret Byen i at udvikle sig; derfor tænkte jeg, at her var der en Lejlighed, hvor man maaske gennem en saglig Forhandling med Ministeren i Udvalget kunde faa nogle af disse Hindringer fjernet uden derved at skade Militærvæsenet. Jeg gentager derfor, at dette Forslag burde være behandlet i Kommissionen.

Og det samme gælder Spørgsmaalet om det militære Sygehus. Der var ganske vist et Tilløb til en Behandling af dette Spørgsmaal, men det blev ikke til noget. Jeg forstaar meget vel, hvorfor man ikke vilde have den Sag frem. Sagen forelaa saaledes, at enten maatte Hærens syge Soldater lægges ud paa Marinens Hospital, saa at man altsaa slet ikke tog det nye Hospital, som var under Opførelse, i Brug, eller ogsaa skulde Marinens Hospital nedlægges og Marinens syge indlægges paa Hærens Hospital. Men naar man kender Historien, ved, hvad der